

V L A A M S   P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

16 april 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, HUISVESTING EN STEDELIJK BELEID

Interpellatie van de heer Johan De Roo tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over het overleg tussen steden en gemeenten, federale overheid en vakbonden betreffende de politiehervorming

Vraag om uitleg van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de houding van een gemeentebestuur ten aanzien van de woonwagenproblematiek

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over nalatigheden van gemeentebesturen inzake het toekennen van vergunningen

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, en tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de verloning van de gemeentesecretaris door een gemeentelijke VZW

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid

Dinsdag 16 april 2002

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Marcel Logist

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.03 uur.*

Interpellatie van de heer Johan De Roo tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over het overleg tussen steden en gemeenten, federale overheid en vakbonden betreffende de politiehervorming

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer De Roo tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over het overleg tussen steden en gemeenten, federale overheid en vakbonden betreffende de politiehervorming.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, hoewel ik weet dat het federale niveau het aangegeven niveau is om over deze materie te interpelleren, is het niet de eerste keer dat ik hierover in deze commissie ook een interpellatieverzoek heb ingediend.

Zowel in de plenaire vergadering als in deze commissie heeft de minister verklaard dat de politiehervorming een federaal initiatief is dat financieel niet op de rug van de gemeenten en de steden mag worden afgewenteld. De minister heeft tevens verklaard dat hij op dit vlak zijn verantwoordelijkheid wil opnemen.

Ik houd deze interpellatie omdat er bij het opmaken van de politiebegrotingen en van de stedelijke en de gemeentelijke begrotingen voor 2002 heel wat onzekerheden inzake inkomsten aan het licht zijn gekomen. Ik denk hierbij specifiek aan het verifiëren van en het verrekenen in de politiebegro-

ting van de aanvaardbare meerkost in de loop van 2002.

Die onzekerheden zijn op dit ogenblik nog steeds niet weggewerkt. Wel brengen de vertegenwoordigers van het ministerie van Binnenlandse Zaken al gedurende een aantal maanden bezoeken aan alle politiezones. Ze hebben de opdracht om in elke politiezone de mogelijke meerkost van de hervorming te verifiëren. Hoewel deze vertegenwoordigers zich hierover niet uitdrukkelijk wensen uit te spreken, hebben we vernomen dat ze een aantal zaken, die met een beetje gezond verstand het gevolg van de politiehervorming kunnen worden genoemd, gewoonweg niet aanvaardden.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft een lijst met 38 punten opgesteld die als richtlijn wordt gehanteerd om te bepalen welke meerkosten worden aanvaard. De meerkosten die niet worden aanvaard, zitten blijkbaar reeds in de toegezegde federale dotatie vervat. Niemand heeft evenwel ooit duidelijk gezegd waaruit de federale dotatie precies bestaat of hoe deze is berekend. Het oorspronkelijk bedrag van 1.750.000 frank is na aanvullende onderhandelingen met een bijkomende meerkost van 190.000 frank verhoogd.

Dit betekent dat een aantal objectieve, rechtstreeks aan de politiehervorming verbonden meerkosten momenteel niet wordt aanvaard. Het gaat hier nochtans niet om geringe zaken.

Ik denk in eerste instantie aan de toelagen van de bijzondere rekenplichtige. Wie zegt dat dit niets met de politiehervorming te maken heeft, vergeet blijkbaar dat de gemeenten geen bijzondere rekenplichtige hadden moeten aanstellen indien er geen politiehervorming was geweest. Wie zegt dat het betalen van de bijzondere rekenplichtige niet verplicht is, vergeet blijkbaar dat de meeste gemeenten veel moeite hebben moeten doen om een bijzondere rekenplichtige te vinden die deze taak

De Roo

onder de gemeenteontvanger wil uitoefenen. Indien de gemeenten de bijzondere rekenplichtige een bijkomende vergoeding willen geven, heeft dit duidelijk wel iets met de politiehervorming te maken.

Ik denk hierbij eveneens aan de kosten van de overdracht van de personeelsgegevens aan het sociaal secretariaat. Vanaf mei 2002 zal iedereen door de federale overheid worden betaald. De federale overheid zal deze betalingen van de federale dotaties aan de gemeenten afhouden. De gemeenten moeten evenwel een gedeelte van de kosten van het sociaal secretariaat dragen. Aan deze beslissing wil ik niet al te zwaar tillen.

De problematiek van de overdracht van wagens lijkt me veel belangrijker. De wagens van de rijks-wacht die aan de politiezones worden overgedragen, moeten opnieuw worden ingeschreven. Dit betekent dat er voor die oude wagens opnieuw een belasting op de inverteersstelling moet worden betaald. Dit zou met een beetje gezond verstand moeten worden geregeld. Het gaat hier tenslotte niet om nieuwe wagens, maar om oude wagens die van eigenaar veranderen. Daarvoor is een wettelijke regeling nodig. De federale overheid zou de moeite moeten doen om de wetgeving ter zake aan te passen.

Er worden nieuwe normen opgelegd voor het personeel. Elke zone, hoe klein ook, moet minstens een universitair aanwerven. Op dit moment is er immers meestal geen ambtenaar van niveau 1. Ook dat vormt een bijkomende kost die niet in rekening wordt gebracht in het kader van de zogenaamde objectieve meerkost.

De lonen van december 2001 voor het federaal personeel – in casu de vroegere rijks-wacht – werden in januari 2002 uitbetaald. De redenering van de regering klopt niet. Het is niet omdat de uitbetaling pas in 2002 is gebeurd, dat de lonen ten laste van dat dienstjaar vallen, integendeel. Het is toch logisch dat hier rekening mee wordt gehouden. De zones of gemeenten moesten die kosten vroeger immers niet betalen.

Er zijn diverse taksen en kosten die gekoppeld zijn aan de nieuwe rechtspersoon. Ik zal daar niet dieper op ingaan.

De gesco's vormen een ander probleem dat, ondanks allerlei verklaringen, nog steeds niet is geregeld. Als gemeenten een contingent hadden van

gesubsidieerde contractuelen die bij de politie te werk werden gesteld, dan wordt gezegd dat dit een andere entiteit vormt. Er zijn geen contingenten gekoppeld aan gesco's. Dat is een bevoegdheid van minister Landuyt.

– *De heer Dirk Holemans treedt als voorzitter op.*

Wat de visuele identificatie betreft, zijn er nieuwe emblemen voor wagens, uithangborden, enzovoort ontwikkeld. Zonder de politiehervorming zouden de nieuwe emblemen niet nodig zijn. Nu wordt gezegd dat de kosten in de federale dotatie zijn opgenomen. Maandenlang werd beweerd dat het eerste uniform door de federale overheid zou worden betaald. Dat blijkt nu niet zo te zijn. De beloften worden niet nageleefd.

Gisteren hebben de gemeenten een omvangrijke omzendbrief ontvangen. Er staat een hele waslijst van richtlijnen in opgesomd in verband met de op-eising voor federale opdrachten. In feite wil dit zeggen dat doorgaans een vierde van het personeel bij federale opdrachten zal worden ingeschakeld. De steden en gemeenten draaien daarbij wel op voor de kosten.

Er is informaticamateriaal nodig voor de verbinding van de gebouwen in verschillende gemeenten, die tot een meergemeentezone behoren. Tot nu toe wordt de server betaald. De andere kosten zitten, zo blijkt nu, vervat in de federale dotatie. Dat is de redenering.

Voor de dispatching, die zich vroeger voor mijn regio in Gent bevond, moet er nu personeel ter beschikking worden gesteld. Indien de gemeente dat niet doet, vermindert de federale dotatie. Er moet ook een bijkomende som op tafel worden gelegd om het Astridsysteem te doen functioneren.

Een aantal zaken die bij de politiehervorming als evident werd beschouwd, wordt nu niet aanvaard. Mijnheer de minister, indien de Vlaamse regering wil optreden als belangenbehartiger of woordvoerder van de Vlaamse steden en gemeenten, dan is het hoog tijd dat ze de zaken aanpakt. Er worden op dit moment besprekingen gevoerd met de vertegenwoordigers van de gemeenten. Vanmorgen waren er nog contacten met de premier en een aantal ministers. Het kan niet dat er een situatie ontstaat waarbij het ene overheidsniveau – in casu de steden en gemeenten – zich bedrogen voelt door de federale overheid, die haar begroting zou saneren op de rug van de steden en gemeenten. Dat is onaanvaardbaar.

De Roo

Ik was aanwezig op een studiedag van de VVSG. Daar werd gesproken over de financiële gevolgen van de liberalisering van de energiesector. Ik heb daar de aandacht op gevestigd toen werd gediscussieerd over het energiedecreet. Op de studiedag werd gesteld dat er rekening mee moet worden gehouden dat de gemeenten in de gemengde sector tegen 2006 – en dat is voor 75 percent van de gemeenten het geval – nog 35 percent van de dividenden zouden ontvangen. Deze inkomsten zouden dus tegen 2006 met 65 percent dalen. Mijnheer de minister, hoe moet dat allemaal worden opgelost? Ik weet dat dit niet uw schuld is. Als ik emotioneel reageer, dan is dat vanuit de redenering dat hier iets aan moet worden gedaan.

Mijnheer de minister, er is hoog politiek overleg aan de gang met de federale premier, de minister van Binnenlandse Zaken, de minister van Sociale Zaken, enzovoort, en een aantal vertegenwoordigers van de steden en gemeenten. Men heeft beslist om werkgroepen op te richten. Er zijn een aantal bijeenkomsten geweest. Ook vandaag nog is er eentje doorgegaan. Alle betrokken partijen – de VVSG, de burgemeesters, de vakbonden en de federale regering – hebben beslist om een bevraging te organiseren over de meerkost voortvloeiend uit de statutaire noodwendigheden van de politiezones. Tegen eind maart moest die zijn afgerond. Wat is het resultaat?

Ten derde, normaliter had op 28 februari 2002 een bespreking moeten plaatsvinden over de resultaten van de vijf werkgroepen. Enkele werkgroepen waren nog niet ver genoeg gevorderd. Zijn de werkgroepen klaar met hun onderzoek? Als dat zo is, wat zijn dan de resultaten?

Ten vierde, is het aangekondigde universitair onderzoek reeds uitgevoerd? Wat is het resultaat ervan? Is er een vertegenwoordiger van de Vlaamse regering afgevaardigd naar het overleg tussen de vertegenwoordigers van steden en gemeenten en de federale regering? Als dat niet het geval is, vraag ik me af of de Vlaamse regering in staat zal zijn om haar vroegere uitspraken over budgettaire neutraliteit bij de federale regering waar te maken.

Ik besluit. Maandenlang heeft men in de media de boodschap verspreid dat we gerust kunnen zijn. Het zou gaan om een budgettaire neutrale operatie

voor de steden en gemeenten. De pers heeft dat gretig overgenomen. Een kritische stem kwam niet aan bod. Die kritische stemmen kwamen van ons en van burgemeesters op het terrein. Mijn standpunt is het volgende. Deze operatie is er gekomen op initiatief van het federale niveau. Op 1 april 2001 kreeg de politie een nieuw statuut. Alle onderhandelingen zijn op federaal vlak gevoerd. Op dat niveau zijn alle toegevingen gebeurd. Het is dan ook op dat niveau dat men de gevolgen moet dragen. Dat moet duidelijk worden gezegd, en we rekenen daarvoor op de Vlaamse regering.

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik wil van bij het begin stellen dat we de minister niets kunnen verwijten. De toestand is duidelijk, en de heer De Roo heeft de problematiek goed geschetst. Men kan het niet ten kwade duiden dat in het Vlaams Parlement de minister van Binnenlandse Aangelegenheden herhaaldelijk over deze zaak wordt ondervraagd. De gemeentebesturen maken zich zorgen. Het interpellatieverzoek is voor het paasreces ingediend, maar de interpellatie wordt op het gepaste moment gehouden. Vandaag immers worden de onderhandelingen afgerond. Vandaag zijn vele gemeentemandatarissen in Brussel bijeen om na te denken over de uitdagingen van de liberalisering van de energiemarkt.

Het eigenlijke onderwerp van gesprek is er echter de politiehervorming. Dat heeft natuurlijk te maken met het feit dat vandaag wordt onderhandeld tussen de federale overheid en de steden en gemeenten. Iedereen voelt aan dat er iets in beweging komt.

Wat de politiehervorming betreft, sluit ik me aan bij de vragen van de heer De Roo. Ik voeg er nog enkele aan toe. Ik verneem dat de goedgekeurde begrotingen die de vorige begrotingen overschrijden, worden geschorst. Ik neem aan dat dit voortspuit uit uw standpunt dat er eerst duidelijkheid moet zijn over de aanvaardbare meerkost en over de vraag of de federale overheid die ten laste neemt. Zo lang dat laatste niet duidelijk is, wilt u de gemeenten behoeden voor buitensporige uitgaven. Ik vind dat een goede basishouding.

We maken ons ongerust. Hoe zal dit aflopen? In De Standaard van vandaag stelt men dat de lokale

Loones

politie meer capaciteit verwerft dankzij de politie-hervorming. Een studie zou uitwijzen dat de her-vorming nieuwe manuren zou opleveren. We heb-ben altijd gesteld dat de nieuwe mammoetwet en de bijkomende beschermende maatregelen leiden tot een lager aantal manuren per politieagent. Beide conclusies staan haaks op elkaar. We vragen ons dus af hoe het zit en evolueert.

Een tweede vraag betreft de communautaire ver-houdingen. Zowel de minister als wij hebben van meet af aan gezegd dat we de zaken op de voet moeten volgen. De politiehervorming en de introductie van het concept aanvaardbare meerkost mogen niet leiden tot de bevoordeling van de ge-meenten die vroeger minder inspanningen hebben geleverd voor de uitbouw van eigen politiedien-sten.

We weten alleen dat de toestand terzake in het zui-den van het koninkrijk verschilt van die in het noorden. In het zuiden deed men veel meer een beroep op de rijkswacht en andere vormen van bij-stand. Het kan dus niet dat men federaal door bij-komende bijdragen een totaal onevenwicht zou creëren. Dit zou een belangenconflict inhouden, of alleszins een nieuwe schending van het gelijkheids-principe in dit land. Met deze vragen sluit ik me aan bij de vragen van de heer De Roo. Ik blijf erop vertrouwen dat de Vlaamse regering verder de be-langen van de Vlaamse gemeenten zal behartigen, zoals ze dat tot nu toe deed.

De voorzitter : De heer Logist heeft het woord.

De heer Marcel Logist : Mijnheer de voorzitter, ook de sp.a-fractie verneemt via de pers dat er te-kenen zijn dat de gemeentelijke financiën onder druk komen te staan als gevolg van de politieher-vorming. Dat heeft verschillende oorzaken. Mijn-heer de minister, het is dan ook van groot belang dat de Vlaamse regering, die toch bevoegd is voor de organisatie van de gemeenten en deels voor de financiering, via het Gemeentefonds, erover zou waken dat de federale regering haar belofte na-komt. Die belofte komt erop neer dat de politie-hervorming budgettair neutraal zou zijn voor de gemeenten. Als sp.a-fractie rekenen we dan ook ten volle op uw steun terzake.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voor-zitter, het is misschien wat overdreven, maar eigen-

lijk ben ik dankbaar voor de interpellatie van de heer De Roo. Normaliter is het de bedoeling van interpellaties om de regering in moeilijkheden te brengen of de minister het vuur aan de schenen te leggen met betrekking tot bepaalde keuzes of stel-lingen. Dit is geen interpellatie in die zin. Deze in-terpellatie ligt in de lijn van de inzichten die ik hier zelf als verantwoordelijk minister steeds heb geformuleerd inzake de politiehervorming.

Het initiatief voor deze hervorming is federaal ge-nomen. De federale regering heeft steeds gezegd dat ze de gevolgen ervan met eigen geld en op eigen verantwoordelijkheid zou regelen. Terzake zijn in het verleden afspraken gemaakt met de eer-ste minister en met de minister van Binnenlandse Zaken, de heer Duquesne. Momenteel zijn in Lam-bermont besprekingen bezig over de gevolgen van de politiehervorming. In verband daarmee heb ik een niet onbelangrijk federaal minister, namelijk minister Vandenbroucke, in het korte nieuws deze middag horen meedelen dat de gemeenten op geen enkele wijze de prijs van deze hervorming mogen betalen. Ik weet natuurlijk niet wat het eindresul-taat zal zijn van deze bespreking. De mening die we hier in het Vlaams Parlement hebben geuit, en waarover unanimiteit of grote eensgezindheid be-stond, wordt ook door anderen daarbuiten ge-deeld. Ik heb ondertussen geen enkel signaal ge-kregen van de federale premier dat hij zijn inzich-ten zou hebben gewijzigd. Nu weet ik ook wel dat dit politiek maar echt geldig is als de beslissingen op papier staan en de invulling zoals die werd afge-sproken verzekerd is.

Mijnheer De Roo, ik ga niet zeggen dat ik dit do-mein van minuut tot minuut volg : er zijn andere zaken die ook mijn aandacht vragen. Maar ik laat dit wel met grote ernst en op de voet volgen door mijn diensten, gezien de verantwoordelijkheden die ik draag ten opzichte van het gemeentelijke ni-veau. De basisredenering blijft : het kan niet zijn dat de gemeenten en de steden hiervoor de prijs zouden moeten betalen. U en de andere sprekers verklaarden dit terecht. Maar ook de Vlaamse deelstaat mag de prijs niet betalen. Soms leeft de indruk dat, indien gemeenten en steden in nood zijn en ze het geld niet krijgen van de federale overheid, dit geld dan maar van de Vlaamse deel-staat moet komen. Als Vlaamse parlementsleden hebben we soms dubbele verantwoordelijkheden : de discussie daarover zal op een ander ogenblik worden gevoerd. De conclusie van het Vlaams Pa-lement is echter even rechtlijnig : de gemeenten be-talen dit niet, maar ook de Vlaamse deelstaat niet. Mochten wij hier een tussenoplossing aanvaarden die ervoor zorgt dat de gemeenten de prijs niet be-

Van Grembergen

talen, en waarbij het ons niet schelen waar het geld vandaan komt, dan is het resultaat het volgende. Het geld dat de Vlaamse deelstaat dan moet geven om die operatie, waartoe door anderen is beslist, betaald te krijgen, zullen we dan elders moeten halen. Dan vraag ik u om me te suggereren waar we die 4 miljard frank moeten halen. Specifiek voor Vlaanderen gaat het over 2,5 tot 3 miljard frank. Die heb ik niet. Ik zal bij mijn collega's in de Vlaamse regering niet moeten aankloppen om het bij hen te halen.

Ik heb mijn best gedaan tijdens de begrotingsbesprekingen en -controle om het Gemeentefonds, de groei ervan en het Stedenfonds veilig te stellen. Tijdens de begrotingsbesprekingen werd deze operatie aanvaard door mijn collega's-ministers. Ik hoop dat het Vlaams Parlement zich even sterk zal uitspreken. Ik herhaal mijn these dat niet alleen de steden en gemeenten de prijs van de politiehervorming niet moeten betalen, de Vlaamse deelstaat moet die evenmin betalen.

Mijnheer De Roo, het is goed dat u me een aantal voorbeelden hebt gegeven van punten waarover de inspectiediensten van de federale minister van Binnenlandse Zaken Duquesne opmerkingen maken of die ze niet aanvaardden. De hele inspectieronde is het gevolg van het overleg met de Vlaamse regering. Zonder dat overleg zou er geen inspectieronde zijn geweest. We hadden afgesproken dat de heer Duquesne ons op het einde van maart zou uitnodigen om samen een afweging te maken over wat aanvaardbaar is en wat niet. Ik heb nog geen uitnodiging ontvangen. Natuurlijk ben ik ervan op de hoogte dat hij nog niet klaar is met de algemene inschatting en de vaststelling van de situatie per politiezone. Ik wacht bijgevolg nog steeds op een uitnodiging, maar mijn principes zijn niet veranderd.

Wel is er morgen om tien uur een bijeenkomst met premier Verhofstadt, federaal minister Duquesne, mezelf en, indien zijn agenda het toelaat, ook met de Vlaamse minister-president. We zullen verder praten over de problematiek. U mag ervan overtuigd zijn dat de elementen die u hebt aangebracht, ter sprake zullen komen. Ik zal mijn goedkeuring niet geven aan het veranderen van de afspraken. Ik ben zeker niet blind of doof voor argumenten die door het federaal niveau zullen worden aangebracht, want dat ben ik nooit, maar aan de basisrekening mag niet worden getornd. Met die basisrekening gaan alle fracties van dit parlement trouwens akkoord.

Mijnheer Loones, het klopt dat ik de begrotingen die door de gemeenten of de politiezones aan mijn diensten worden voorgelegd, streng laat beoordelen. U mag me dat niet kwalijk nemen. Ik wil daarmee zeker geen hinder veroorzaken voor gemeenten, colleges of meerderheden, integendeel. Als ik mijn diensten te mild laat oordelen, zal ik achteraf tijdens de vrij harde discussie die moet worden gevoerd met de federale overheid over de politieformaties en over de gevolgen van voorstellen bij wijzigingen van politieformaties, niet over afdoende argumenten beschikken. Ik wil de poten niet van onder mijn stoel laten wegzagen.

Ik stel vast dat bij koninklijk besluit minimumnormen werden ingevuld voor de politiezones. Die zijn gebaseerd op studies. De realiteit gebiedt me te zeggen dat een aantal steden en gemeenten ver boven deze minima hun organogram invullen. Als het organogram te zwak wordt gemotiveerd op het vlak van functionaliteit en opdrachten voor het politiekorps, maar ook voor het andere personeel, dan zullen wij daar achteraf de prijs van moeten betalen. Dat zou ten nadele zijn van de gemeenten en ten koste gaan van een deel van het Gemeentefonds en van een deel van de middelen die de gemeenten van Vlaanderen krijgen om hun normale beleid te voeren. Over het algemeen vinden we oplossingen. Dat gebeurt zeker niet in een mercantiele sfeer, maar ze worden gevonden na gesprekken tussen de stedelijke of gemeentelijke verantwoordelijken en mijn diensten.

Mijnheer Loones, u verwees ook naar het probleem van de communautaire scheeftektrekking. U hebt gelijk om er de aandacht op te vestigen. Het probleem is echter niet unidimensioneel. Het klopt dat in het algemeen in het Franstalige landsgedeelte minder verantwoordelijkheden werden opgenomen op het gemeentelijk vlak inzake de politieinvulling. Te gemakkelijk werden er taken doorgeschoven naar de rijkswacht. Dat is echter ook het geval in het landelijke deel van Vlaanderen, niet in de steden. We moeten uitzoeken hoe we dit probleem kunnen oplossen. Ik zoek uiteraard een algemene oplossing die goed is voor Vlaanderen. Ik wil dat de federale middelen op een billijke en redelijke manier aan de deelstaten worden toebedeeld. Tijdens de besprekingen zal ik hier rekening mee houden. Ik hoop dat het gesprek met de premier en met minister Duquesne meer duidelijkheid zal verschaffen. Ik zal de leden van deze commissie zo snel mogelijk de nodige informatie bezorgen.

In december 2001 heb ik in verband met de politiehervorming een omzendbrief naar alle Vlaamse gemeenten gestuurd. Hoewel er rond die omzend-

Van Grembergen

brief wat heisa is ontstaan, ben ik zeer verheugd dat de logica van het Vlaams Parlement overeind is gebleven. De strategie die we gezamenlijk hebben bepaald, is nergens het onderwerp van een dispuut geworden.

Ten slotte zou ik nog even willen opmerken dat de Vlaamse regering niet bij de besprekingen van 21 maart 2002 betrokken was.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : De minister slaat precies dezelfde toon aan als enkele maanden geleden. We aanvaarden die toon. Hoewel we de basisstelling van de minister eveneens aanvaarden, wil ik hier toch twee waarschuwingen geven.

Ten eerste moeten we opletten voor de verdeel- en heerspolitiek die ten aanzien van de steden en de gemeenten wellicht zal worden gehanteerd. Tijdens tal van contacten heb ik aangevoeld dat dit eraan zit te komen.

Elke stad en gemeente bekijkt de ontwikkelingen vanuit de eigen invalshoek. Een aantal grote steden hebben veel meer in de pap te brokken dan de doorsneegemeenten. De federale overheid zou zich kunnen beperken tot het tevreden stellen van de grote steden. Dit zou voor de doorsneegemeenten en de kleinere steden heel wat moeilijkheden met zich meebrengen. We moeten op onze hoede zijn voor deze verdeel- en heerspolitiek.

Ten tweede, de adviesgroep van de burgemeesters moet vaak heel moeilijke dossiers behandelen. Mevrouw De Maght, die hier aanwezig is, is trouwens voorzitter van deze adviesgroep. Ik neem aan dat ze de stukken van bepaalde dossiers vaak te laat of zelfs niet ontvangt. Dit zou kunnen worden bijgestuurd. De federale overheid mag ons niet met een doekje voor het bloeden afwimpelen.

We zijn niet tegen de politiehervorming. We zijn niet tegen het aanpakken en aanpassen van bepaalde problemen en situaties. Het spreekt vanzelf dat dergelijke structurele hervormingen in elke zone spanningen en voor alle verantwoordelijken nieuwe opdrachten teweegbrengen.

We kunnen echter niet aanvaarden dat er met valse teerlingen wordt gespeeld. De federale overheid heeft verklaard dat het om een nuloperatie gaat en dat de objectieve meerkost zal worden vergoed. Dit betekent dat de federale overheid nu niet mag

beslissen om een aantal parameters niet in rekening te brengen omdat ze zagezegd deel uitmaken van de federale dotatie. De federale overheid mag enkel de voorafbepaalde argumenten hanteren.

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Ik wil de minister bedanken voor zijn antwoord op mijn bijkomende vragen. Tegelijkertijd zou ik evenwel nog een tweetal bemerkingen willen formuleren.

Aangezien ze op verantwoorde argumenten is gebaseerd, kunnen we de strenge houding van de minister bijtreden. Ik hoop evenwel dat het hier geen permanente houding betreft. Mevrouw De Maght, burgemeester van Aalst, heeft daarnet al verklaard dat ook gemeenten die bij het opmaken van de begroting niet buiten de paden zijn getreden en die niet meer geld vragen dan vroeger zeer streng worden behandeld. Dit mag geen nieuwe vorm van betutteling worden.

De minister kent de term betutteling maar al te goed. De gemeenten moeten de vrijheid krijgen om inzake de veiligheidsproblematiek bijkomende verantwoordelijkheden op te nemen. Ik maak deze opmerking enkel omwille van de volledigheid.

Wat de communautaire problematiek betreft, wil ik hier zeker geen haren splitsen. Het is zeker mijn bedoeling niet om op onredelijke wijze een nieuw communautair debat uit te lokken. We weten allemaal dat heel wat landelijke Vlaamse gemeenten vaker een beroep hebben gedaan op andere dan de eigen politiediensten. We weten echter ook dat de doorbraak op het federaal niveau inzake de aanvaardbare meerkost er is gekomen op vraag van de voorzitter van de PS. De druk om tot een regeling te komen was in Wallonië veel groter dan in Vlaanderen.

We moeten waakzaam blijven. Indien de Vlaamse regering hier geen aandacht aan besteedt, vraag ik me af op welk ander niveau hier wel aandacht aan zal worden besteed. Aangezien ik weet dat de minister deze gevoelige problematiek kent, heb ik dit hier nog even aangekaart.

De voorzitter : Mevrouw De Maght heeft het woord.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Aangezien mijn naam daarnet is gevallen, zou ik zelf ook iets over de adviesraad van burgemeesters willen zeggen. We moeten de stukken waarover we een advies moeten uitbrengen immers ook krijgen.

De Maght-Aelbrecht

In functie van de belangen van de middelgrote en de kleine gemeenten heb ik gisteren nog een persoonlijk onderhoud met minister Duquesne gehad. Er is ondertussen ook een officieel circuit ontstaan. Deze ochtend hebben de premier, de verschillende betrokken ministers en hun medewerkers een grote delegatie van de VVSG ontvangen. Dat ze hierbij vergeten waren om een aantal individuen de stukken van de vergadering te sturen, heeft me niet belet om deze vergadering bij te wonen. Dit officieel circuit is op zich trouwens een goede zaak. We hebben de premier hier indertijd zelf nog toe aangezet.

Dit overleg gebeurt vanuit de VVSG. Naar aanleiding van de zes werkgroepen die in het verleden zijn opgericht, hebben we vanmorgen een nieuwe bespreking gevoerd. Ik vind nog steeds dat de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden hierbij moet worden betrokken.

Tijdens deze besprekingen komen namelijk een aantal tegenstrijdigheden aan het licht waarvan de gemeenten de dupe dreigen te worden. Hoewel ik geen namen van steden wil noemen, wil ik hier nogmaals benadrukken dat ik het niet kan verkroppen dat gemeenten die een sluitende begroting opmaken en die minder uitgeven dan de vorige jaren worden gestraft. Indien hier geen oplossing voor wordt gevonden, zal ik andere stappen moeten zetten.

Voorzover ik weet, is er maar één Vlaamse gemeente die de vernieuwde politie in één gebouw heeft ondergebracht. Die gemeente wordt hiervoor eigenlijk gestraft. Hoewel ik hier al vaak heb horen zeggen dat betutteling uit den boze is, stel ik vast dat dit gemeentebestuur van hogerhand te horen krijgt dat de begroting wellicht niet voldoende gemotiveerd is en dat de voorziene budgetten wellicht niet toereikend zullen zijn. Het gemeentebestuur kan nochtans de nodige cijfers voorleggen, heeft alles verrekend en heeft een lager budget ingeschreven dan de vorige jaren.

Sommige gemeenten willen een begrotingswijziging doorvoeren, waardoor ze met de helft van vijftien personeelsleden blijven zitten, maar ze mogen dit niet verrekenen. Blijkbaar mogen gemeentebesturen minder grote uitgaven niet in een begrotingswijziging verrekenen. Ik vraag me af in welke situatie we zijn beland.

Aangezien ik deze ochtend een vergadering heb bijgewoond die, onder meer op vraag van de

VVSG, regelmatig samenkomt, wil ik er even op wijzen dat ik in het verleden iets dom heb gedaan. Ik heb namelijk gevraagd om het personeel, dat het ministerie van Binnenlandse Zaken de adviesraad van burgemeesters ter beschikking heeft gesteld om onafhankelijke adviezen te formuleren, bij de VVSG te plaatsen. Dit betekent dat deze mensen nu niet langer voor de burgemeesters werken. Ze werken voor de VVSG. Ik zal er alles aan doen om die mensen terug te krijgen, zodat ze de burgemeesters kunnen adviseren.

We hebben het vanmorgen met de premier ook over de 700 verloren rijkswachters gehad. Ze zijn eindelijk teruggevonden. Ze zitten nog steeds in een aantal Waalse gemeenten.

Iedereen weet dat het Vast Secretariaat van de Lokale Politie nog steeds niet kan worden opgericht omdat nog niet alle zonechefs zijn aangeduid.

De meerkost vormt het onderwerp van een hevige discussie. We moeten opletten voor de VVSG. Ik heb in een nota gelezen dat de premier technische besprekingen met de VVSG heeft gevoerd. Blijkbaar heeft de VVSG zich akkoord verklaard met het federale standpunt dat het aanduiden van een ontvanger in een politiezone geen meerkost betekent. Aangezien de adviesraad van burgemeesters enkele maanden geleden het tegendeel heeft verklaard, vind ik dit zeer erg.

Ik vraag me soms af wat er eigenlijk aan de hand is. Mijns inziens moet de minister al deze zaken morgen ter sprake brengen. De federale overheid zal hem allicht een verslag geven van wat er tot op heden is gebeurd. Mijnheer de minister, ik wil u gerust mijn verslag van de ontwikkelingen terzake bezorgen.

Ik wil u tevens vragen om zelf geen betuttelende rol te spelen. Hoewel u hier zelf een hekel aan hebt, gaan uw diensten die weg op. U moet de gemeenten wat meer armslag geven. De gemeenten zijn groot genoeg om hun eigen verantwoordelijkheid te dragen. Ze hebben reeds getoond dat ze op een positieve wijze aan de politiehervorming willen meewerken.

Het gevecht met de federale overheid is nog niet voorbij. Ik heb geen zin om daarna nog een gevecht met de Vlaamse administratie te beginnen. U bent ongetwijfeld wijs genoeg om dit te verhinderen. Ik smeed u om snel in te grijpen. Momenteel maken de Vlaamse diensten net dezelfde fouten als de federale diensten.

De Maght-Aelbrecht

De adviesraad van burgemeesters zal binnenkort weer vergaderen. Ik heb gisteren een onderhoud met minister Duquesne gehad. Ik weet nu uit welke hoek de boycot afkomstig is.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Ik wil het hier niet over de dossiers van een aantal specifieke steden hebben. Dit is de bedoeling van deze interpellatie niet. Ik wil hier enkel benadrukken dat steden en gemeenten onafhankelijk over de invulling van hun politionele taken moeten kunnen beslissen. Ik hoef die verantwoordelijkheid niet op mij te nemen. Indien de politie- of de gemeenteraad van Gent of van Antwerpen beslist wat ze precies nodig heeft om het democratisch tot stand gekomen veiligheidsconcept van die stad uit te bouwen, zie ik geen reden om die beslissing te wijzigen.

Ik wil hier nog even terugkomen op het antwoord dat ik daarnet op een van de vragen van de heer Loones heb gegeven. Ik ben bezorgd omdat ik morgen en in de loop van de komende weken moet bespreken welke kosten de federale overheid moet dragen. Aangezien het hier moeizame besprekingen betreft, moet ik zeer voorzichtig zijn niet in een val te lopen. De federale overheid zal allicht beweren dat de steden en de gemeenten hun politionele taken zelf op zeer exorbitante wijze hebben ingevuld. Ik wil voldoende gewapend zijn.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de minister, ik wens u goede moed bij de verdediging van onze belangen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de houding van een gemeentebestuur ten aanzien van de woonwagenproblematiek

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Den Heuvel tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse

Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de houding van een gemeentebestuur ten aanzien van de woonwagenproblematiek.

Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, in de vraag zijn twee woorden van belang : enerzijds de woonwagenproblematiek en anderzijds de gemeentebesturen. Woonwagenbewoners behoren tot de doelgroep van het etnisch-cultureel minderhedenbeleid. Die materie valt onder de bevoegdheid van minister Vogels. Mijnheer de minister, u bent echter bevoegd voor materies inzake de gemeentebesturen. Dat is ook de reden waarom ik u deze vraag stel.

In Halle verblijven woonwagenbewoners op drie plaatsen. Het gaat om twee families met Romaziëuners en een familie voyageurs. In totaal zijn er een dertiental personen. De officieel gehanteerde definitie is dat woonwagenbewoners mensen zijn met een nomadische cultuur die zich legaal in België bevinden en die traditioneel in een woonwagen wonen of gewoond hebben, in het bijzonder de autochtone voyageurs en de zigeuners en diegenen die met deze personen samenleven of er in de eerste graad van afstammen.

Op 11 mei 2001 nam de Vlaamse regering een aantal uitgangspunten aan voor een Vlaams standplaatsenbeleid. Een woonwagen wordt beschouwd als een volwaardige woonvorm. Een standplaatsenbeleid is een gedeelde verantwoordelijkheid, waarbij elk bestuursniveau – Vlaams, provinciaal en gemeentelijk – een aantal taken opneemt. De minister van Welzijn zal daarbij overleg organiseren met de lokale en bovenlokale besturen en actoren om een concreet standplaatsenbeleid voor woonwagenbewoners en een ondersteunend kader uit te werken.

De Vlaamse Gemeenschap subsidieert de kosten voor de aanleg en inrichting van een woonwagenterrein. Sinds een aantal jaren worden tot 90 procent van die kosten terugbetaald. In de brochure 'Wonen op Wielen', die in 2001 door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en onder de verantwoordelijkheid van minister Vogels werd uitgegeven en verstuurd naar alle gemeenten, wordt nader ingegaan op de nood en mogelijkheden van de aanleg van woonwagenterreinen. De gemeenten worden opgeroepen hierin hun verantwoordelijkheid op te nemen.

Van Den Heuvel

Het provinciebestuur Vlaams-Brabant streeft naar de realisatie van 160 residentiële standplaatsen en 105 doortrekkersplaatsen. Het zal de andere provincies aanspreken om een afstemming rond het scenario en de daarbij horende acties en communicatie te bekomen. De bestendige deputatie heeft de plangroep ruimtelijk structuurplan Vlaams-Brabant de opdracht gegeven om in samenspraak met de provinciale woonwagencommissie, op basis van een eerste selectie van zoekzones, concrete locaties aan te duiden in Vlaams-Brabant voor de oprichting van doortrekkersplaatsen. Die samenwerking gebeurt ook in andere provincies.

Op 27 januari 2000 keurde de bestendige deputatie van Vlaams-Brabant de uitgangspunten goed voor de locatiekeuze van woonwagenterreinen voor Vlaams-Brabant. Hieruit blijkt dat de gemeenten de verplichting hebben om door middel van een ruimtelijk uitvoeringsplan gebieden af te bakenen waar terreinen voor residentiële woonwagens kunnen worden aangelegd.

De stad Halle zou in gebreke blijven en er geen gevolg aan geven. Verscheidene rechters hebben zich al uitgesproken over het feit waar woonwagenbewoners recht op hebben. Een eerste rechter heeft begrip voor de moeilijkheden van een woonwagengezin om een plaats te vinden. Zolang de overheid niet kan aantonen dat er op een Limburgs woonwagenterrein een plaats vrij is, moet het gezin dat voor een andere rechter verscheen geen dwangsom betalen. Er zijn nog twee andere voorbeelden.

Nu blijkt dat de stad Halle op basis van een vonnis van 23 september 1996 de woonwagenterreinen zou willen herstellen in de oorspronkelijke toestand. Dit zou leiden tot de onbewoonbaarheid van de plaats. Het vonnis zou een aantal materiële vergissingen bevatten. Indien er niet wordt voorzien in een menswaardig alternatief, moeten de woonwagenbewoners verder ronddolen of verblijven op gelijkaardige terreinen.

Mijnheer de minister, kan een gemeente, ongeacht het feit of het vonnis terecht of onterecht is, beslissen tot herstel in de oorspronkelijke toestand, waardoor het terrein onbewoonbaar wordt, zonder een alternatief voor de bewoners te bieden? Kan de gemeente zomaar het Vlaamse en provinciale woonwagenbeleid naast zich neerleggen?

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, er is nog een gelijkaardig probleem, namelijk dat van de permanente campingbewoners. De heer Roegiers heeft hierover al een aantal vragen gesteld. Een weekblad heeft hieraan enkele weken geleden een groot artikel gewijd. Er bestaat grote onzekerheid. Dit leidt tot eenzelfde sociaal probleem, voornamelijk aan de kust. Volgens officiële cijfers van vorig jaar zouden er nog steeds 1.331 permanente campingbewoners zijn. Daarnaast zouden er nog duizenden bewoners zijn die niet in die lijst zijn opgenomen.

In de Vlaamse regering neemt niemand de verantwoordelijkheid. De ministers van Stedenbouw en van Welzijn verwijzen naar de minister van Toerisme. Het klopt dat minister Landuyt vergunningen geeft om campings uit te baten. Ook hij schudt echter de zaak van zich af. In 2005 verloopt de periode. Hoe dan ook zal er een probleem ontstaan. De toestand verslechtert. Naarmate duidelijk wordt dat er niet echt wordt ingegrepen, volgen er bijkomende aanvragen voor domiciliëring. Het gaat niet enkel over weekendverblijfparken maar ook, en vooral, over campings. Het sociaal probleem neemt toe. Het gaat hierbij niet om bewoning op niet-vergunde campings.

Mijnheer de minister, ik weet niet of u ter zake enige bevoegdheid hebt. De gemeenten zijn in elk geval betrokken partij. Vroeg of laat zult u er dan ook mee te maken hebben. Ik verwacht niet onmiddellijk een antwoord. In elk geval moet ook die zaak worden opgelost. Misschien kunt u daar uw steentje toe bijdragen.

De voorzitter : Mijnheer Loones, het Bureau heeft een interpellatie hierover van de heer Roegiers aanvaard. Dit thema zal dan ook bij de behandeling ervan aan bod komen.

De heer Logist heeft het woord.

De heer Marcel Logist : Mijnheer de voorzitter, het recht op wonen moet voor iedereen worden erkend. De verschillende overheden moeten er dan ook voor zorgen dat er voldoende standplaatsen zijn voor de woonwagenbewoners. Dit is trouwens opgenomen in de uitgangspunten die de Vlaamse regering op 11 mei 2001 heeft aangenomen.

Wonen in een woonwagen werd door de Vlaamse regering erkend als een volwaardige woonvorm. Dit recht werd overigens bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Ook gerechtelijke vonnissen in België stellen dat woonwagenbewoners niet kunnen worden verdreven zon-

Logist

der een alternatieve oplossing. De stad Halle zou hierin moeten voorzien. Door dit niet te doen, gaat ze in tegen het Europees Hof en uitspraken van gerechtshoven in België.

Als een bepaalde standplaats volgens criteria van ruimtelijke ordening niet in aanmerking komt voor bewoning, moet de gemeente een oplossing voorstellen. Mijnheer de minister, we sluiten ons dan ook aan bij de vraag van mevrouw Van Den Heuvel en hopen dat u een gunstig gevolg geeft aan ons verzoek.

Aangezien Halle schermt met een argument inzake ruimtelijke ordening, is er wellicht overleg gewenst met de minister van Huisvesting en met de minister van Ruimtelijke Ordening.

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik sluit me aan bij de vraag van mevrouw Van Den Heuvel. Vermits de Vlaamse regering het wonen in woonwagens als een volwaardig recht heeft erkend, komen we ook op het domein van de mensenrechten. Hierbij wordt het recht op wonen gewaarborgd. Indien er in een bepaalde gemeente of stad een conflict ontstaat tussen ruimtelijke ordening en het recht van woonwagengebwoners om een vaste standplaats te hebben, dan mag de hete aardappel niet worden doorgeschoven naar de woonwagengebowner. De lokale overheid moet haar verantwoordelijkheid nemen.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, uiteraard ben ik van mening dat de principes moeten worden uitgevoerd. Minister Vogels ziet toe op de mogelijkheden om ze te realiseren.

Er wordt gesteld dat er een conflict is tussen ruimtelijke ordening en de bewoners of tussen hen en het schepencollege van de stad Halle. Op dit moment is dit niet het geval. Er is immers een vonnis. De overheid, die hierin een voorbeeldfunctie inneemt, kan een vonnis niet met een bestuurlijke beslissing of een bestuurlijk optreden ongedaan maken.

Bovendien werd er tegen dit vonnis niet in beroep gegaan. In ons bestel zijn er democratische regelin-

gen en is er rechtspraak, bestuurlijke verantwoordelijkheid, enzovoort. Er zijn dan ook voldoende mogelijkheden om een vonnis aan te vechten. Dit is in dit geval niet gebeurd. Wel heeft de toenmalige Vlaamse minister van Welzijn een verzoek gedaan tot tijdelijke opschorting. De betrokken partijen kregen tot 1 september 1999 de tijd om het vonnis vrijwillig uit te voeren en om een andere plaats voor een eventuele inplanting voor de woonwagens te zoeken. Ik kan dus niet om het vonnis heen.

Op de vraag of het stads- of gemeentebestuur kil en koel akte moet nemen van het vonnis en de handen in onschuld kan wassen, antwoord ik dat elk schepencollege, elk gemeentebestuur, elke gemeenteraad de humane en morele overwegingen moet maken om oplossingen te vinden. Als voogdijminister kan ik wat dat betreft echter niets afdwingen.

Ik weet wel dat de provincies de opdracht hebben om bij de opmaak van provinciale ruimtelijke structuurplannen een oplossing te zoeken voor de woonwagencultuur. Ik heb het bewust over de woonwagencultuur, want ik wil niet dat sommigen denken dat dit een hogere of lagere vorm van cultuur zou zijn. Deze vorm van cultuur heeft evenwel goed recht van bestaan.

Kan de gemeente op basis van een vonnis beslissen tot het herstel in de oorspronkelijke toestand ? De vraagsteller stelt dat in het vonnis materiële vergissingen schuilen. Het blijft echter een vonnis. Die gemeente moet dat vonnis dus uitvoeren. Kan de gemeente zomaar het Vlaams en provinciaal woonwagenbeleid, zonder geldige reden, naast zich neerleggen ? De gemeenten hebben tot taak humane en morele overwegingen in rekening te brengen. Een omzendbrief over dit onderwerp zou echter te ver gaan. Dat zou verder gaan dan betutteling, en bijna neerkomen op het maken van intentieprocessen. Ik wens dat niet te doen. Men kan enkel oordelen op basis van de concrete geografische toestand. Als de politieke moed er is, dan zijn oplossingen mogelijk. Ik stel wel vast dat men op dat vlak aarzelt. Soms is er sprake van een weigerachtige houding. Ik betreur dat.

Gemeenten en steden hebben het moeilijk om op dat vlak een voortrekkersrol te vervullen. Daarom is het goed dat het Vlaamse niveau iets aanbiedt. De provincies hebben de opdracht om in samenspraak met minister Vogels daar werk van te maken. De vraag is dus terecht. Het kan niet dat men de mensen verwijderd zonder dat er een alternatieve oplossing is. Ik weet echter niet of Halle

Van Grembergen

een alternatief heeft aangeboden. Ik zou daarover pas iets kunnen zeggen na een gesprek met het college van Halle.

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik had uiteraard niet verwacht dat de minister zou zeggen dat de gemeenten een vonnis zomaar naast zich neer moeten leggen. Ik heb wel vernomen dat Halle niet voldoende heeft gezocht naar een alternatief. Mijn vraag is vooral ingegeven door mijn overtuiging dat inzake etnisch-culturele minderheden de lokale overheden niet altijd voldoende politieke moed aan de dag leggen. De minister heeft dat ook gezegd. Tot 90 percent van de kost voor de terreinen wordt gesubsidieerd. Desondanks is er nog altijd een tekort aan standplaatsen. Ik ben ervan overtuigd dat het woonwagenbeleid en het beleid tegenover etnisch-culturele minderheden in het algemeen nood hebben aan meer dwingende maatregelen tegenover de lokale overheden.

Ik weet dat sommigen dit heiligschennis zullen vinden. Volgens mij bewijzen we de lokale overheden een dienst als we dat toch zouden doen. In de vorige zittingsperiode heb ik een voorstel van decreet over de standplaatsen uitgewerkt. Minister Vogels probeert terzake iets te ondernemen. Als ze er niet in slaagt om het beleid aan te zwengelen, denk ik er sterk aan om mijn voorstel opnieuw in te dienen. In elk geval dank ik de minister voor zijn antwoord.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over nalatigheden van gemeentebesturen inzake het toekennen van vergunningen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over nalatigheden van gemeentebesturen inzake het toekennen van vergunningen.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, vorige zomer werd door de bestendige deputatie van Antwerpen een milieuvergunning verleend aan een manege-uitbater. Dat gebeurde na gunstig advies van het gemeentebestuur van de betrokken gemeente. Het gemeentebestuur heeft de eigenaar hiervan op de hoogte gebracht. Nadien bleek dat de Vlaamse Landmaatschappij beroep aantekende tegen deze vergunning. Het gemeentebestuur had laattijdig – na het toekennen van de milieuvergunning – advies aan de Vlaamse Landmaatschappij gevraagd. De Vlaamse Landmaatschappij had een aantal bezwaren, zodat de toegekende milieuvergunning werd ingetrokken.

Door de nalatigheden van het gemeentebestuur dreigt de manege in de problemen te komen, want de vergunning vervalt op 6 april. Mijnheer de minister, bent u van mening dat gemeentebesturen in zo'n geval burgerlijk aansprakelijk zijn ? Welke oplossing stelt u in zulke gevallen van nalatigheid voor ?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de toekenning van milieuvergunningen en het toezicht daarop valt niet onder mijn bevoegdheid. Ik kan dus moeilijk een antwoord geven op uw concrete vragen in verband met dit dossier. De regelgeving van het Vlarem I bevat de beroepsprocedures om betwistbare beslissingen van lokale besturen aan te vechten. De vraag gaat echter ook over de problematiek van de schade en de schadevergoeding. Geleden schade kan eventueel worden verhaald als er een oorzakelijk verband kan worden aangetoond tussen de schade en een genomen beslissing of het nietnemen van een beslissing door een bestuursorgaan. In dat geval moet diegene die schade lijdt, zelf de schade aantonen. Hij moet ook het oorzakelijke verband aantonen. Bij eventuele betwisting zal de aansprakelijkheid en het eventuele oorzakelijk verband worden vastgesteld door de burgerlijke rechtbank.

Het kan zijn dat het bestuur zelf erkent dat het een fout heeft gemaakt. Normalerweise maakt het bestuur het dossier dan over aan OMOB of aan de verzekeringsinstelling waarbij het bestuur is aangesloten. Dikwijls wordt het dossier overgemaakt zonder dat men zich uitspreekt over de vraag of al dan niet schade is geleden. De verzekeringsinstel-

Van Grembergen

ling zelf zal dat dan beoordelen. Diegene die van oordeel is dat hij schade heeft geleden en het niet eens is met dat oordeel, kan dan beroep aantekenen. Er wordt dan een zaak aanhangig gemaakt bij de rechtbank, en niet bij de overheid. De rechtbank oordeelt dan over de burgerlijke aansprakelijkheid. Het is echter onmogelijk daarover een standpunt in te nemen zonder de concrete elementen van het dossier goed te kennen. Tenzij het gaat over onbehoorlijk bestuur waarbij een flagrante fout kan worden aangetoond, moet men deze procedure volgen. Maar ook in dat laatste geval zal de burgerlijke rechtbank zich uitspreken over de schade en de schadeclaims.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Ik dank de minister voor zijn duidelijk antwoord.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, en tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de verloning van de gemeentesecretaris door een gemeentelijke VZW

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Hostekint tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, en tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de verloning van de gemeentesecretaris door een gemeentelijke VZW.

De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik heb mijn vraag voorgelegd aan de ministers Van Grembergen en Anciaux. Ik neem dus aan dat minister Van Grembergen ook namens minister Anciaux antwoordt. Volgens artikel 5, paragraaf 4 van het decreet van 5 april 1995 houdende de erkenning en

subsiëring van de gemeentelijke sportdiensten moet, opdat de sportdienst erkend en gesubsidieerd zou blijven, de gemeentelijke sportinfrastructuur worden beheerd worden door de gemeente bijgestaan door een erkende sportraad of door een VZW. De organen van die VZW moeten voor de helft uit vertegenwoordigers van de gemeente bestaan en worden aangeduid volgens het stelsel van de evenredige vertegenwoordiging. De andere helft moet bestaan uit afgevaardigden van de sportraad.

Stel dat een gemeente voor de tweede optie heeft gekozen. Mijnheer de minister, kunt u mij bevestigen of het toegestaan is dat de gemeentesecretaris het secretariaat van de VZW waarneemt en daarvoor wordt verloned via een groepsverzekering waarvan de premie door de VZW wordt betaald ? Wat zijn de gevolgen als de sportinfrastructuur wordt beheerd door een VZW waarin niet langer afgevaardigden van de sportraad maar wel, en dat volgens statutaire bepalingen, afgevaardigden van de afzonderlijke sportverenigingen zetelen ? Heeft dit gevolgen voor de positie van de gemeentesecretaris die het secretariaat van de VZW waarneemt en daarvoor wordt verloned via een door de VZW afgesloten groepsverzekering ?

Deze vraag heeft betrekking op de toestand in de West-Vlaamse gemeente Meulebeke. Ik ken die gemeente redelijk goed, want ze ligt niet ver van mijn woonplaats in Roeselare. Meulebeke is een van die gemeenten die van oudsher wordt bestuurd door één partij. Ik noem de partij niet, maar het is een toestand die in vele gemeenten van West-Vlaanderen bestaat. Soms wordt een loopje genomen met de reglementen en de wetgeving. Mijns inziens kan het niet dat de secretaris van een gemeente ook wordt betaald door de VZW waarvan hij het secretariaat waarneemt.

Het gaat over niet-onaanzienlijke bedragen. De jaarlijkse premie van de afgesloten groepsverzekering bedraagt ongeveer 100.000 frank. Als de gemeentesecretaris met pensioen gaat, wordt hem een kapitaal van ongeveer 5 miljoen frank uitgekeerd. Volgens mij kan dat niet. Ik heb het dan nog niet over de manier waarop de VZW de gemeentesecretaris heeft aangesteld. De man is niet aangeduid door de gemeenteraad. Hij zetelt ambtshalve. Hij is niet benoemd door de VZW zelf, terwijl de andere leden van de VZW dat wel zijn. Mijnheer de minister, ik hoop van u een concreet antwoord te krijgen.

De voorzitter : Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel : Mijnheer de voorzitter, ik wou me niet meteen aansluiten wat dit specifieke onderwerp betreft. Ik heb echter een gelijkaardige vraag, over de verloning van leden van het Bureau van het OCMW. Ik wil alleen maar zeker zijn dat men in de toekomst niet gaat zeggen dat dit onderwerp al aan de orde is geweest.

De voorzitter : Dat is genoteerd.

Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, dit is geen vraag over grote en mooie principes. De vraag gaat over materialisme, over hoe berekeningen en mercantilisme elkaar vinden en over hoe niets menselijks ons vreemd is, ook niet in West-Vlaanderen.

De heer Patrick Hostekint : Zeker niet in West-Vlaanderen.

Minister Paul Van Grembergen : De problematiek van de erkenning en subsidiëring van gemeentelijke sportdiensten, zoals geregeld in het decreet van 5 april 1995, behoort tot de bevoegdheid van minister Anciaux. De erkenning en subsidiëring staat in feite los van de vraag of het in casu gaat om een gemeentelijke VZW. Ook een niet door de Vlaamse overheid gesubsidieerde VZW kan door de gemeente worden georganiseerd.

Volgens artikel 5, paragraaf 4 van het decreet van 5 april 1995 dienen, opdat een gemeentelijke sportdienst erkend zou blijven, de gemeentelijke sportaccommodaties te worden bestuurd hetzij door de organiserende overheid, bijgestaan door een erkende sportraad, hetzij door een vereniging zonder winstgevend doel waaraan door de organiserende overheid het bestuur over het sportcentrum bij overeenkomst wordt toevertrouwd. In dit laatste geval moeten de statuten van de VZW echter bepalen dat elk van de statutaire organen voor de helft bestaat uit vertegenwoordigers van de organiserende overheid – volgens het evenredig stelsel – en voor de andere helft uit afgevaardigden van de door de organiserende overheid erkende sportraad. Dit kan dus inderdaad totaal worden overgeheveld, maar het bestuur ervan moet dan op een specifieke wijze worden samengesteld. Dat zijn de twee manieren om een erkenning te krijgen.

Een gemeente die voor de tweede optie heeft gekozen, maar haar sportaccommodaties laat beheeren door een VZW waarin de afgevaardigden van de respectieve sportverenigingen zetelen zonder

dat ze zijn aangeduid door de gemeentelijke sportraad, voldoet niet aan de decretale erkenningsvoorwaarden.

Inzake het waarnemen van het secretariaat van de VZW en de daaraan gekoppelde verloning stelt het decreet van 5 april 1995 geen voorwaarden. Deze problematiek moet dan ook als een louter interne aangelegenheid worden beschouwd. Een gemeentesecretaris kan echter uit hoofde van zijn functie bij het gemeentebestuur worden belast met een mandaat of een opdracht in een gemeentelijke VZW. In dit geval vallen zijn prestaties bij deze VZW onder artikel 34 van de nieuwe gemeentewet, waaruit blijkt dat het loon van de secretaris alle dienstverrichtingen dekt waartoe hij normaal kan gehouden zijn. Deze prestaties zijn dus inherent aan het ambt. Wanneer een dergelijke VZW niet meer voldoet aan de voorwaarden van het decreet van 5 april 1995 en de Vlaamse overheid op basis daarvan beslist deze niet langer te erkennen, blijft de VZW uiteraard een gemeentelijke VZW en blijft de gemeentesecretaris zitting hebben als aangeduid door de gemeente. Artikel 34 van de nieuwe gemeentewet blijft ook in dat geval van toepassing. Dat betekent dat het loon van de secretaris alle dienstverrichtingen dekt waartoe hij normaal kan gehouden zijn.

De voorzitter : De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de minister, als ik u goed begrijp is die financiële bezoldiging door middel van een groepsverzekering onwettig.

Minister Paul Van Grembergen : Ja.

De heer Patrick Hostekint : Dat is zeer duidelijk ; U zei ook duidelijk dat de afgevaardigden in de organen van de VZW deels moeten worden aangeduid door de sportraad, en niet door de sportverenigingen.

Minister Paul Van Grembergen : Om erkend te worden.

De heer Patrick Hostekint : Dat is een zeer duidelijk antwoord. Ik dank u.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.28 uur.*